

ஐந்தாம் பத்திரிகை ஐந்தாம் பத்திரிகை - ஐந்தாம் பத்திரிகை ஐந்தாம் பத்திரிகை

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இன்றைய துபாய் கள்ளிச்செடிகளும் தளேகளும் மட்டுமே நிறைந்திருந்த ஒரு பாலவனம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் மத்தியக் குளிப்பதற்காக பாரசீ கம், இந்தியா மற்றும் அரேபிய நாடுகளிலிருந்து பலர் இங்கே குடியேறினார்கள். தன்கண் முன் உள்ள அனாதைத்தையும் தின்றுவிடும் தபா என்றொரு ஓரவகை வெட்டுக்கிளியின் பெயரை இந்த ஊருக்கு அவர்கள் வைத்தார்கள். தபா, துபாய் ஆனது. 1971 இல்தான் பிரிட்டிஷ் காரர்கள் துபாயிலிருந்து வெளியேறினார்கள். அபுதாபியை ஒப்பிடும்போது துபாயில் எண்ணெய் வளம் மிகக் குறைவு. எனவே, துபாயின் ஷேக் கான் மக்தம், இந்த ஊரை வரி என்பதே இல்லாத நாடாக, சர்வதேச நிதிச் சட்டம் மற்றும் சுற்றுலா மையமாக மாற்றுவதென முடிவு செய்தார். உலகவங்கி மூலமாக கட்டியது பணம். மக்கள் தொகையில் 95% வெளிநாட்டுக்காரர்கள். வானத்திலிருந்து திடீர் ரென்று ஒரு நகரம் இந்தப் பாலவனத்தின் மீது விழுந்ததைப் போல, முப்பதே ஆண்டுகளில் உருவாகிவிட்டது துபாய். ஒரே ஒரு தலமுகை காலத்தில் அந்த மண்ணின் மனைத்தர்கள் 18 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 21 ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் தக்கிவீ சப்பட்டார்கள்.

துபாயை பரோந்தில் சுற்றிப்பார்க்க நீங்கள் கிளம்பினால், அதிலிருக்கும் சுற்றுலா வழிகாட்டி, மிகவும் நேர்த்தியாகக் கத்தரிக்கப்பட்ட குரலில் சொல்வார், “துபாயின் கொள்கை திறந்த கதவுகள், திறந்த மனம். இங்கே உங்கள்குக்கு முழு சுதந்திரம் உண்டு-விரும்பிய துணிகளை வாங்கலாம்”. பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்களை ஒவ்வொன்றாக நீங்கள் கடக்கும்போது, “இது உலக வர்த்தக மையக் கட்டிடம். இதையும் மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்தான் கட்டினார்” என்கிறார் வழிகாட்டி. அது பொய். துபாயைக் கட்டியவர்கள் அடிமைகள். அவர்கள் இன்னும் இன்னும் அதைக் கட்டியபடியே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு துபாய்க்குள் மீன்று வெவ்வேறு துபாய்கள் ஒன்றையொன்று சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. கரணைப் போன்ற வெளிநாட்டவர்கள், ஷேக் முகமதுவின் குடும்பத்தினர் எமிரேட்டின் மனைத்தர்கள், அப்பற்றம் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர். இந்த நகரத்தைக் கட்டி எழுப்பிவிட்டு அதிலிருந்து வெளியேறி வழிதெரியாமல் தவிப்பவர்கள்.

அன்றாடம் மாலநேரத்தில், பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களை துபாய் நகரத்திலிருந்து அள்ளிச் சென்று, நகரத்துக்கு வெளியில் இருக்கும் கண்மறைவான ஒரு கான்கிரீட் பொட்டலில் கொட்டுகின்றன பரோந்துகள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை அவர்கள் ஓட்டக வண்டியில் தான் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். அந்தக்

Written by தமிழ்நாடு

Wednesday, 15 August 2012 15:50 - Last Updated Friday, 17 August 2012 14:11

காட்சி கண்ணுக்கு உறுத்தலாக இருப்பதாக மறைந்த கத்திய கனவான்கள் சிலர் தரிசித்ததால், பரோந்துகள் என்று அழைக்கப்படும் தகரக் கண்களிகள் இப்பாலவனத்தில் தொழிலாளிகளை அவித்துச் செல்கின்றன.

மலை கணக்கில் கற்குவியல்களைப் போலச் சிதறிக் கிடக்கும் ஓரே மாதிரியான இந்தக் கான்கிரீட் கட்டிடங்களில் 3 இலட்சம் மனிதர்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதன் பெயர் சோனாப்பூர். அதாவது தங்க நகரம். உள்ளே கால் வதைத்துவடன்கழிவுநீரும் வியர்வையும் நாசியைப் பிளக்கின்றன. தங்கள் துயரத்தையாரிடமாவது சொல்லத் துடிக்கும் ஒரு கட்டிடம் உங்களையெதிர்த்துக் கொள்கிறது.

சாஹினால் மொனிர் வங்கதேசத்தின் கங்கைச் சமவெளியிலிருந்து இங்கு வந்திருக்கும் 24 வயது இளைஞன். “உங்களை இங்கே கொண்டு வந்து தள்ளுவதற்காக துபாய் ஒரு சொர்க்கம் என்பார்கள். வந்து இறங்கிய பிறகுதான் புரியும். இது நரகம். “மாதம் 40,000 டாகா (வங்கதேச நாணயம்) சம்பளம்; 9 முதல் 5 வரை வலே. நல்ல சாப்பாடு, தங்குமிடம். விசா எடுப்பதற்கு 2,20,000 டாகா செலவுத்தால் போதும். ஆறு மாத சம்பளத்தில் அந்தக் கடனை அடைத்து விடலாம்” என்றார்கள். இந்த சொர்க்கத்துக்கு வருவதற்காக பரம்பரை நிலத்தை விற்று, கந்து வட்டிக்கு கடனும் வாங்கினான் சாஹினால்.

துபாயில் வந்து இறங்கியதுமே பாஸ்போர்ட்டை பிடுங்கிக் கொண்டார்கள் கம்பனிக் காரர்கள். ஐந்து நிமிடம் கட்ட வெயிலில் நிற்காதீர்கள் என்று மலேநாட்டில் சூற்றுலா பயணிகள் அக்கறையுடன் அறிவுறுத்தப்படும் அந்த 55 பிகிரி வெயிலில், “14 மணிநேரம் கட்டிட வலே. 9000 டாகா சம்பளம். பிடிக்கவில்லையா, இப்படியே திரும்பிப் போய் விடலாம்” என்று கறார் குரலில் சொன்னார்கள். “பாஸ்போர்ட் உங்களிடம் இருக்கிறது. என்னிடம் பணமும் இல்லை. நான் எப்படிப் போகமுடியும்?”

“நல்லது. அப்படியானால் வலேக்கு கிளம்பு”

சாஹினால் பீதியடைந்தான். அவன் மனைவி, பிள்ளைகள், பெற்றோர் அனைவரும் பையன் துபாய் போன சந்தோசத்தில் இருப்பார்கள். பணத்தை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். ஆனால் அவன் வாங்கிய கடனை அடைப்பதற்கே 2 வருசம் வலே செய்வதென்றும். சம்பளமோ ஊரில் அவன் சம்பாதித்ததை விடக் குறைவும்.

அவன் தன்னுடைய அறையைக் காட்டினான். அது ஒரு கான்கிரீட் பொந்து. உள்ளே ஒன்றின் மலே ஒன்றாக மடிந்துகொண்டிருக்கிறது. 11 பரே அந்த அறையில். அறையின்

5 / 13

Written by தமிழ்நாடு

Wednesday, 15 August 2012 15:50 - Last Updated Friday, 17 August 2012 14:11

கூனிந்தார்கள். “அதையெல்லாம் நின்கைக் கமபியுமா? வருத்தப்பட ஆரம்பித்தால்..” அந்த வாக்கியம் மவனத்திலு் மபிகிறது. இன்னொரு தொழிலாளி அந்த மவனத்தைக் கலகைக் கிறான். “என்னுடைய மண்ணை, கும்புத் தை இழந்து விட்டேன். ஊரில் விவசாயம் செய்வோம். இங்கே எதுவும் மூளகைக் காதது. எண்ணையும் கட்டிடங்களும் மட்டும் தான்.”

பொருளாதார மந்தம் பரவத் தொடங்கியதும் அவர்களையு் கபியிருப்புகளுக்கு மின்சாரத் தை நிறுத்தி விட்டார்கள். பல கம்பனிகள் அவர்களையு் பாஸ்போர்ட்டையும் சம்பளத் தையும் சூரூட்பிக் கொண்டு ஓபிவிட்டார்கள். “இருந்தாலும் வங்கதேசத்துக்குத் திரும்பிப் போக மபியாதது. அங்கே கந்துவட்டிக் காரன் காத் திரும்பான்.”

சம்பளம் கொடுக் காதது, பாஸ்போர்ட்டை பிடுங்கிக் கொள்வது எல்லாம் சட்டவிரோதம் தான். ஆனால் துபாய் அரசின் ஒத்துழைப்போடுதான் எல்லாம் நடக்கிறது. சாஹினால் இங்கயே செத்துப் போகலாம். தொழிலாளர் கபியிருப்புகளிலும், கட்டுமானப் பணி நடக்கும் இடங்களிலும் ஏராளமான தற்கொலகைகள் நடப்பதாகவும், ஆனால் அவை விபத்துகள் என்று சித்திரிக் கப்டுவதாகவும், கட்டுமானக் கம்பனியில் வலை பார்க்கும் பிரிட்டிஷ் காரர் ஒருவர் என்னிடம் கறினார். வபெப்த் தினாலும், மிதமிஞ் சிய உழைப்பினாலும், தற்கொலகைகளாலும் இறப்பவர்களின் உண்மையான எண்ணிக் கை மறகைக் கப்டுவதை ஒரு மனித உரிமை அமைப்பு அம்பலமாக்கியது. 2005 ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 971 இந்தியர்கள் துபாயில் இறந்துபோனதாக, இந்திய த் தரகமே கணக்கிட்டிருந்தது வளியில் தரிந்துவிட்டது. உடனே, ‘சாவுக் கணக்கு வகைக் வண்டாம்’ என்று த் தரகங்கள் அறிவுறுத்தப் பட்டதுவிட்டன.

இரவு நான் சோஹினாலுடன் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். எல்லோரும் சேர்ந்து கையில் உள்ள காசை சேர்த்து மலிவான ஒரு சாராயத் தை வாங்கி வந்து ஓரே மடக்கில் வறி பிடித்தாற்போல விழுங்குகிறார்கள். மரத்துப் போக இதுதான் வழி என்கிறான் சோஹினால். தொலதை் அபிவானில் அவன் கட்டியழைப்பிய துபாய் மறந்தாற்போல் நின்றும் மின்னிக் கொண்டிருக்கிறது.

.. ..

இந்த துதிபாடல் மீது களேவி எழுப்ப நான் முயன்றவுடன் அவன் சொன்னான், “இதோ பாருங்கள். என்னுடைய தாத்தா அன்றாடம் காலையில் கண்விழித்தவுடன் கிணற்றுக்கு ஓடுவார். தண்ணீர் ருக்காக அவர் சண்டை போடவேண்டும். கிணறுகள் வற்றி விட்டால் ஓட்டகத்தின் மீலம்தான் தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டும். நிரந்தரமாக பசி, தாகம், வலையின்மை. என் தாத்தாவாக்கு கால் எலும்பு உடனடித்து. மருத்துவம் கிடையாது. ஆயுள் முழுதும் நொண்டிக்கொண்டிருந்தார். இப்போது எங்களையே பாருங்கள்!”

அவர்களையே பொருத்தவரை அரசாங்கம் ஒரு கிறிஸ்துமஸ் தாத்தா. அது எப்படியோ பணம் பண்ணுகிறது. ஆனால் இவர்களுக்கு வாரிக்கொடுக்கிறது. ஆனால் எல்லா இளைஞர்களும் அகமதுவைப் போலத்தான் சிந்திக்கிறார்கள்? புத்திரிகையாளரும் சீர்திருத்தவாதி என்று அறியப்படுபவருமான 31 வயது சூல்தான் அல்குசமீயை சந்தித்தனே. மறேகத்திய உடை அணிந்திருந்தார். அதிவகேமாகப் பொரிந்து தள்ளினார். “மக்கள் சோம்பேறிகளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மா அப்பாவால் பெத்த பிள்ளைகளைக் கட்ட வளர்க்க முடியாதா என்ன? அரசாங்கம் ரொம்பவும் தான் சீராட்டுகிறது” என்று சீறினார்.

ஐந்தாம் பருவம், ஐந்தாம் பருவம், ஐந்தாம் பருவம் - ஐந்தாம் பருவம் ஐந்தாம் பருவம்

ஆனால் அபிமான உழைப்புதான் துபாயை உருவாக்கியிருக்கிறது என்ற விசயத்தை நான் பசேத்தொடங்கியதுமே அவர் ஆத்திரப்பட்டார். “அவர்கள் எங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும். உலகத்திலேயே மிகவும் சகிப்புத்தன்மை கொண்ட மக்கள் நாங்கள் தான். இங்கே வருபவர்கள் எல்லோரும் மரியாதையாகத்தான் நடத்தப்படுகிறார்கள்” என்றார்.

சோனாப்பூர் என்றொரு இடம் இருப்பதாவது அவருக்குத் தெரியுமா? மெல்லக் கேட்டனே. அவர் ஆத்திரத்தில் வலித்தார். “நியாயர்க்கில் மகேசிகோகாரர்கள் மோசமாக நடத்தப்படவில்லையா? மக்களை கவரவமாக நடத்தவேண்டும் என்று பூரிந்து கொள்வதற்கே பிரிட்டனுக்கு எத்தனை காலம் பிடித்தது? நானும் லண்டனுக்கு வந்து ஆகஸ்போர்டு வீதியில் இருக்கும் வீட்டிற்களைப் பற்றி எழுதி, ஒரு மோசமான நகரமாக அதை சித்தரிக்க முடியாதா? பிபிக்கவில்லை என்றால் தொழிலாளிகள் போகலாம். இந்தியனோ, ஆசியனோ.. பிபிக்கவில்லை என்றால் கிளம்பட்டும்மே.”

“கிளம்பமுடியாதே. அவர்களுடைய பாஸ்போர்ட்டை பிடிங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். சம்பளமும் கொடுப்பதில்லை” என்றனே. உடனே “அப்படி நடந்திருந்தால் அது தவறுதான். யாராயிருந்தாலும் தண்டிக்கப்படவேண்டும்” என்றார்.

9 / 13

இருந்தாலும் துபாயில் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமும் உண்டு. “இங்கே விபத்து கசீசில் சிக்கிவிட்டால் அப்பா பயங்கரம். ஒரு பிரிட்டிஷ் பெண் எவனோ ஒரு இந்தியன் மீது காரை ஏற்றிவிட்டாள். அதற்காக 4 நாள் அவளை லாக் அப்பில் வைத்து விட்டார்கள். இந்த இந்தியர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் வேண்டுமென்றே காரில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறார்கள். சத்தால் அவர்களுடைய குடும்பத்துக்கு பணம் கிடைக்கும் அதற்குத்தான். ஆனால் போலீசு நம்மதைத்தான் குற்றம் சொல்லும். பாவம் அந்தப் பெண்!” என்றாள் ஜூலிஸ் டயெல்லர்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். ஜனநாயகமே இல்லாத ஒரு நாட்டில் வாழ்வது எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டனே. சிலர் என்ன விநோதமாகக் கருதிப் பார்த்தார்கள். சிலர் தம்மை அவமானப் படுத்தியதாக கருதினார்கள். “இது அரேபியக் கலாச்சாரம்” என்று கத்தினான் ஒரு இளைஞன்.

பிறகு அழகு சாதனத் துறையில் வேலை செய்யும் ஒரு அமெரிக்கப் பெண்ணிடம் பச்சைக் கொடுத்துனே. “சொந்த ஊரில் விலைபோகாதவன் எல்லாம் இங்கே வந்து சரேகிறார்கள். தங்கள் தகுதிக்கு மீறிய உயர் பதவி, பணத்தில் திடீர் ரென்று குளிப்பதால், தங்கள் தனித் திறமை பற்றி பினாத்துகிறார்கள். எதற்கும் லாயக் கில்லாத மனிதர்கள் உயர் பதவிகளில் நிறைந்திருப்பதை உலகில் வேறு எங்கும் நான் கண்டதில்லை. இங்கே ஐரோப்பியப் பெண்கள் செய்யும் அதே வேலையை பிலிப்பைன்ஸ் பெண்கள் செய்கிறார்கள் – ஆனால் அவர்களுக்கு கால பங்கு சம்பளம் தான். பச்சையான நிறவெறி!” என்று அவள் பொரிந்து தள்ளினாள்.

இந்தப் பெண் மட்டும் ஒரு விதிவிலக்கு. மற்றப்படி இங்கே மேல்நாட்டினர் அனைவரும் கருத்தொருமிக்கும் ஒரே விஷயம் – பணிப்பெண்கள். நீங்கள் இங்கே ஒருபெண்ணை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டாவிட்டால், அவள் பாஸ்போர்ட்டை பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டாவிட்டால். அதுதான் இங்கே மரபு. பிறகு அவளுக்கு என்ன வேலை, எப்போது ஓய்வு, எப்போது சம்பளம், அவள் யாருடன் பச்சைலாம், பச்சைக் கொடுத்து என்று அனாதையையும் நீங்கள் முடிவு செய்யலாம்.

ஐந்தாம் பக்கம், ஐந்தாம் பக்கம், ஐந்தாம் பக்கம்ஐந்தாம்!

ஒரு பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டு சுற்றுலாப் பயணி சொன்னாள். “மால்களில் நடமாடாதவர்களை பயமாக இருக்கிறது. என்னைப் பார்த்தவாடென் பல பணிப்பெண்கள் ஓடி வருகிறார்கள். ‘காப்பாற்றுங்கள். என்னைக் கதையாக வைத்திருக்கிறார்கள். வீட்டுக்கு போன் பச்சை

Written by தமிழ்நாடு

Wednesday, 15 August 2012 15:50 - Last Updated Friday, 17 August 2012 14:11

விடவதில்லை. ஓய்வு நாளே இல்லலை' என்று கதறுகிறார்கள். 'அப்படியா, துரகததுக்கு தடுவிக் கிறேன். எங்கே வேலை பார்க்கிறீர்கள். அந்த வீட்டின் முகவரியைச் சொல்லுங்கள்' என்று கட்டால் அவர்கள் யாருக்கும் முகவரி தடுவதில்லை. துரகதது இவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவதேயில்லை. என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாத கையறு நிலை!" என்றான்.

துபாயில் பணிகளுக்குக் காக ஓரேயொரு விடுதிதான் இருக்கிறது. அதில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் தப்பித்து வந்த பணிப்பணிகள். மலோ மாதாரி என்ற எத்தியோப்பியப் பணிக் கதையைச் சொல்கிறான். இது சொர்க்கம் என்று நம்பித்தான் 4 வயது மகளை ஊரில் விட்டு விட்டு அவள் இங்கே வந்திருக்கிறாள். நான்கு குழந்தைகள் கொண்ட ஒரு ஆஸ்திரேலிய குடும்பத்தில் வேலை. சொன்ன சம்பளத்தில் பாதிதான் கொடுத்தார்கள். அன்றாடம் 19 மணிநேர வேலை. விடமுறை கட்டாததற்காக வீட்டு எசமானி அடித்திருக்கிறாள். இரண்டு வருட ஒப்பந்தம் முடியும் போதுதான் சம்பளம் தருவனே என்கிறாள் எசமானி. ஒரு நாள் அடிபொறுக்க முடியாமல் வீட்டை விட்டு தப்பித்து வந்து எத்தியோப்பிய துரகதததைத் தேடி இரண்டு நாட்கள் நடந்திருக்கிறாள். அவர்களோ பாஸ்போர்ட்டை வாங்கிக் கொண்டு வந்தால்தான் உன்னை ஊருக்கு அனுப்ப முடியும் என்கிறார்கள். "நாட்டை இழந்தனே. மகளை இழந்தனே. எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டனே" என்கிறாள் மலோ.

"துபாயில் உங்களுக்கு ரொம்பவும் பிடித்த விசயம் என்ன?" என்று டபுள் டெக்ஸ் ஓட்டலில் ஒரு பிரிட் பிஷ் பண்ணிடம் கட்டினேன். "வேலைக்காரர்கள்" என்று அவள் கவிய குரல் என்காதிலேயே இருக்கிறது. "நீங்கள் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அவர்களோ உங்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்"

.. ..

துபாய் முழுவதும் பல கிறுக்குத் தனமான திட்டங்கள் பொருளாதர மந்தத்தின் காரணமாகப் பாதியில் தொங்குகின்றன. குளிரூட்டப்பட்ட கடற்கரை ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடல் மணலுக்கு அடியில் குளிரூட்டும் குழாய்கள். தண்ணீரில் கால் வைப்பதற்கு முன்பு பணக்காரர்களின் பாதங்கள் பொசுங்கிவிடக் கூடாதல்லவா – அதற்காக.

அட்லான்டிஸ் – செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தீவில் 1500 அறைகள் கொண்ட உல்லாச விடுதி. தனின் ஆப்பிரிக்கப் பணிக் கதையைச் சொல்வது சூற்றிக் காட்டுகிறாள். நெப்பியின். இது 3 மாடிகள் கொண்ட ஒரு அறை. அறையின் கண்ணாடிச் சுவர்களுக்கு வெளியே கடல். கட்டிலில் படுத்தால் கண்ணாடிக்கு அந்தப் புறத்திலிருந்து

Written by தமிழ்நாடு

Wednesday, 15 August 2012 15:50 - Last Updated Friday, 17 August 2012 14:11

சுறாமீன்கள் உங்களையெதிர்த்தும். இதுதான் உலகின் அதி உயர் ஆடம்பரம். அந்த ஓட்டலின் உணவு மச்சையில் நான். என்னதெதிரி ஒரு நாதியில்லை. பொருளாதார மந்தம். ஓட்டலே காலியாக இருக்கிறது. அட்லான்டிஸ் அழிந்து போன கண்டமல்லவா?

துபாயின் பெருமிதம் என்று கஹப்படும் புரஜ் அல் ஆரப் விடாது. லண்டனிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு ஜோடியிடம் பச்சைக்கொடுத்தனே. பத்து ஆண்டுகளாக வருகிறோம். ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாக ஒரு மாற்றம் இருக்கும். வழக்கமாக நாங்கள் தங்கும் அறையின் சன்னலுக்கு வெளியே போன வருடம் கடல் இருந்தது. இந்த வருடம் அந்த இடத்தில் ஒரு தீ வையே உருவாக்கி விட்டார்கள்.”

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் வலையைக் கார அடிமுகைகள் பற்றி என்ன நின்கைக்கிறீர்கள் என்று கேட்டனே. “அதற்காகத்தானே வருகிறோம். அற்புதம்! உங்களுக்காக உங்களையெதிர்த்த வலையை உங்கள் நீங்கள் செய்ய முடியாது” என்றாள் மனைவி. கணவன் தொடர்ந்தான், “கூலியலையைக் குப்போனால் கதவதை திறந்து விடுகிறார்கள். குழாயையும் திறந்து விடுகிறார்கள். அதற்கப்பற்றம் உங்கள் முயற்சியில்தான் சிறுநீர் கழிக்கவேண்டும். அதற்கு அவர்கள் உதவ முடியாது” சொல்லிவிட்டு இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறார்கள்.

.. ..

இங்கே நிலத்தடி நீர் கிடையாது. இருப்பது மிகவும் சொற்பம். துபாய் கடலையைக் குப்பிக்கிறது. கடல் நீரை சுத்திகரித்துக் குடிநீராகும் நிலையங்கள் வளையுடாவெங்கும் இருக்கின்றன. உலகிலேயே இதுதான் மிகவும் விலை உயர்ந்த தண்ணீர். பெட்ரோலைச் சுத்திகரித்து எடுப்பதற்கு காட்டிலும் தண்ணீரை சுத்திகரிக்கும் செலவு இங்கே அதிகம். பொருளாதார நெருக்கடி முற்ற முற்ற இங்கே தண்ணீரும் வறந்த தோட்டங்கும். ஒரு வாரத்துக்குத் தேவையான தண்ணீர் மட்டுமே துபாயின் கையிருப்பு. ஏதாவது காரணத்தால் சுத்திகரிப்பு நின்றுவிட்டால் அல்லது எண்ணெய்க்கு மாற்றாக வேறொரு எரிபொருளை உலகம் கண்டுகொண்டாலோ.. அவ்வளவுதான்.

“இது பாலவனம். அதன் சமூகத்தை மறுக்க நாம் முயற்சிக்கிறோம். பாலவனத்துடன் மோதினால் நாம் தோற்றுவிடுவோம்” என்கிறார் வளையுடா ஆராய்ச்சி மையத்தின் சுற்றுச்சமூக இயக்கநர் முகமது ரவீப்.

Written by தமிழாக்கம்

Wednesday, 15 August 2012 15:50 - Last Updated Friday, 17 August 2012 14:11

“துபாயில் எல்லாமே பொய். காண்பதனைத் தும் பொய். மரங்கள் பொய், தொழிலாளிகளின் ஒப்பந்தங்கள் பொய், தீ வுகள் பொய், புன்னகைகள் பொய், இந்தத் தண்ணீ ரும் பொய். ஆனால் நான் இங்கே சிக்கிவிட்டேன்” என்று சொல்லிப் பெரும் ச்சுறிந்து விட்டுத் தொடர்கிறான் வரவறே பறையில் நிற்கும் பிலிப்பனைஸ் பெண், “துபாய் ஒரு பாலவைனக் கானல் நீ ர். அது ஒரு மாயை. த்ரத்திலிருந்து பார்த்தால் தண்ணீ ர் தெரியும். தாகத்துடன் நெருங்கிச் சனெறால் வாய் நிறைய மணல்தான் கிடக்கும்”

அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் ஓட்டலுக்குள் ஒரு புதிய வாபிக்கையாளர் நுழைகிறார். “ஐயா, இன்றிரவு உங்களுக்கு எந்த விதத்தில் நான் உதவ முடியும்?” வலிந்து வரவழைக்கப்பட்ட துபாய் சிரிப்பில் விரிகிறது அவள் முகம்.

.. ..

மத்திய கிழக்கின் சொர்க்கமாகவும், மறேகத்திய முதலாளித்துவம் மற்றும் அரேபியத் தொழில் முனைவின் ஒளிமிக்க சின்னமாகவும் சித்தரிக்கப்படும் துபாயின் இரண்ட பக்கத்தை அம்பலப்படுத்துகிறார் ஜோஹன் ஹாரி. லண்டனிலிருந்து வளெவரும் இன் டிபென் டெட் நாளே டில் (7.04.09) வளெவந்த அவரது கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட தமிழாக்கம் இது.

தமிழாக்கம்: மருதயைன்